

וַיְהִי בַּיָּמִים הְהֵם וּמֶלֶּדְ אֵין בְּיִשְׂרָאֵל וַיְהֵי | אֵישׁ לֵוִי גָּר בְּיַרְכְּתֵי הַר־אֶפְלַיִם וַיְּקַח־לוֹ אִשְּׁה פִילֶגֶשׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדְה: וַיְהִי בַּיָּמִים הְהֵם וּמֶלֶּדְ אֵין בְּיִשְׂרָאֵל וַיְהִי | אִישׁ לֵּוִי גָּר בְּיַרְכְּתֵי הַר־אֶפְרַיִם וַיְּקַח־לוֹ אִשְּׁה פִילֶּגֶשׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדְה:

[Anchor]

a man, a Levite. Conscious contrast (narrative inversion) to the preceding story of "a young Levite" (18:3). This one resides in the north and acquires a concubine from the south, a partial antithesis of Micah's "priest" (17:7–12).

Judges 17:7-8

וֹיְהִי־נִ<mark>ּעֵר</mark> מִבֵּית לֶּחֶם יְהוּדָּה מִמִּשְׁפַּחַת יְהוּדֶה וְהִוּא לֵּוֶי וְהִוּא גֵּר־שֵׁם: וַיֵּלֶדְ הָאִישׁ מֵהָעִיר מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָּה לְגִוּר בַּאֲשֶׁר יִמְצֵא וַיָּבָא הַר־אֶפְרֵיִם עַד־בִּית מִיכָה לַעֲשִׂוֹת דַּרְכִּוֹ:

Judges 18:3

הַפְּה עִם־בִּית מִילָה וְהַמָּה הִבִּּירוּ אֶת־קוֹל הַנַּעַר הַלֵּוִי וַיָּסִוּרוּ שָׁם וַיִּאמְרוּ לוֹ מִי־הֶבִיאָךְ הַלֹם וּמָה־אַתָּה עֹשֵּה בָּזֵה וּמַה־לְּךְּ פְּה: וַיְהִי בַּיָּמִים הְהֵם וּמֶלֶּדְ אֵין בְּיִשְׂרָאֵל וַיְהִי | אִישׁ לֵּוִי גְּר בְּיַרְכְּתֵי הַר־אֶפְּרַיִם וַיְּקַח־לוֹ אִשְּׁה פִילֶּגֶשׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדְה:

[Anchor]

a man, a Levite. Conscious contrast (narrative inversion) to the preceding story of "a young Levite" (18:3). This one resides in the north and acquires a concubine from the south, a partial antithesis of Micah's "priest" (17:7–12).

Judges 17:7-8

וֹיְהִי־נַּעַר מִבֵּית לֶּעֶם יְהוּדָּה מִמִּשְׁפַּחַת יְהוּדֶה וְהְוּא לֵוֵי וְהְוּא גֵר־שֵׁם: וַיֵּלֶדְ הָאִׁישׁ מֵהָעִיר מִבֵּית לֶּעֶם יְהוּדָּה לְגִוּר בַּאֲשֶׁר יִמְצֵא וַיָּבָא הַר־אֶפְּרֵיִם עַד־בֵּית מִיכָה לַעֲשְׂוֹת דַּרְכְּוֹ:

Judges 18:3

הַפְּה עִם־בִּית מִילָה וְהַמָּה הִבִּּירוּ אֶת־קוֹל הַנַּעֵר הַלֵּוִי וַיָּסִוּרוּ שָׁם וַיָּאמְרוּ לוֹ מִי־הֶבִיאֲךְּ הֲלֹם וּמֵה־אַתֵּה עֹשֵּה בָּזֶה וּמַה־לְּךְּ פְּה: וַתִּזְנֶה עָלִיוֹ פְּילַגְשׁוֹ וַתִּלֶד מֵאִתוֹ אֶל־בֵּית אָבִיהָ אֶל־בֵּית לֶחֶם יְהוּדֶה וַתְּהִי־שָׁם יָמִים אַרְבָּעָה חֲדָשִׁים: וַתִּזְגָה עָלִיוֹ פְּילַגְשׁוֹ וַתִּלֶד מֵאִתוֹ אֶל־בֵּית אָבִיהְ אֶל־בֵּית לֶחֶם יְהוּדְה וַתְּהִי־שָׁם יָמִים אַרְבָּעָה חֲדָשִׁים:

[NET]

⁵ tn Or "was unfaithful to him." Many have understood the Hebrew verb וְּתְּוְנֶה (vattizneh) as being from זְנָה (zanah, "to be a prostitute"), but it may be derived from a root meaning "to be angry; to hate" attested in Akkadian (see HALOT 275 s.v. II זנה).

[NAC]

The text does not explicitly blame either the man or the woman for this falling out. But in light of the Levite's later conduct and the narrator's portrayal of men in the book as a whole, his sympathies seem to lie with the concubine, though this is not apparent at the outset. In any case, her father accepts her back home. At the same time it should be noted that the quarrel was not so intense that a full reconciliation was precluded. On the contrary, when the Levite arrives at his father-in-law's house, both the young girl and her father receive him gladly.

וַיָּקֶם אִישְׁה וַיֵּלֶדְ אַחֲבֶיהְ לְדַבֵּר עַל־לִבְּהֹ להשיבו לַהֲשִׁיבְּה וְנַעֲרָוֹ עִמְּוֹ וְצָמֶד חֲמֹרֵים וַהְּבִיאֵהוֹ בֵּית אָבִיהְ וַיִּשְׁמַח לִקְרָאתְוֹ: וַיָּקָם אִישָּׁה וַיֵּלֶדְ אַחֲלֶיהְ לְדַבֵּּך עַל־לִבְּהֹ להשיבו לַהֲשִׁיבְּה וְנַעֲרָוֹ עִמְּוֹ וְצָמֶד חֲמֹרִים וַהְּבִיאֵהוֹ בֵּית אָבִיה וַיִּרְאֵהוֹ אֲבִי הְנַּעֲרָה וַיִּשְׁמַח לִקְרָאתְוֹ:

[Anchor]

The Levite's concern to recover his concubine suggests that she, not he, is the offended party. That he will seek a reconciliation elicits the reader's respect for the Levite at the outset of the story.

[NAC]

The man seems to have waited patiently for her to return, but he waited in vain. Finally, after four months he takes the initiative and heads for Bethlehem himself to fetch her. In the account of the encounter with his father-in-law and the reconciliation, every one of the characters is painted in a positive light. Taking with him a servant and a pair of donkeys, the Levite's aim is to persuade his concubine to return with him.

וַיֶּחֲזַק־בְּוֹ חְתְנוֹ אֲבִי הְנַּעֲרָה וַיִּשֶׁב אִתִּוֹ שְׁלְשֶׁת יָמֵים וַיִּאַכְלוּ וַיִּלְינוּ שֲׁם: וַיָּלִינוּ שֲׁם:

וַיֶּחֲזַק־בְּוֹ חְׂתְנוֹ אֲבֵי הַנַּעֲרָה וַיִּשֶׁב אִתִּוֹ שְׁלְשֶׁת יָמֵים וַיִּאַרְלוּ וַיִּלְינוּ שֲׁם: וַיָּלִינוּ שֲׁם:

[Anchor]

The double identification at the outset is necessary because of the ambiguity of unpointed htm which may be either "father-in-law" or "son-in-law."

People - Humanity		People - Family		
אָדָם־1	people, humankind (545x)		אָב	father (1210x)
אַנוש־1	people, humankind (42x)		אָם	mother (220x)
אִישׁ	man, husband (2187x)		בור 1	son, grandson (4942x)
אָשָׁה	woman, wife (781x)		בַת־1	daughter, granddaughter (588x)
זָכֶר	male (82x)		2־תּאָ	brother, relative, countryman (629x)
נְקַבָּה	female (22x)		אָחוֹת	sister (119x)
גֶבֶר־1	man, young man, male (66x)		דוֹד	beloved, uncle (61x)
גְּבִירָה	lady, queen, mistress (15x)		דּוֹדָה	aunt (3x)
גָבור	lord, master, warrior (160x)		קָם־1	father-in-law (4x)
בָּחוּר	young man (44x)		חָמוֹת	mother-in-law (11x)
בְּתוּלָה	virgin (50x)		لْلاً	son-in-law, bridegroom (20x)
בְתוּלִים	adolescence (10x)		בַּלָּה	daughter-in-law, bride (34x)
עֶלֶם	young man (2x)		תֹתֵּן	male relative by marriage (21x)
עַלְמָה	young woman (9x)		חָתֶנֶת	female relative by marriage (1x)
עְלוּמִים	youth (5x)		בַעַל־1	master, husband (84x)
יוֹנֵק	young child, tender plant (12x)		שְׁאֵר	flesh, relative (16x)
ָיֶלֶּד יֶּלֶּד	boy, child, youth (90x)	"an ostensibly reputable young girl who is past puberty and is, by default at least, still in the household of her father" (NIDOTTE, Vol. 1, p. 767) (concerns social status) עלְמָה young woman (concerns fertility and childbearing potential)		
יַלְדָּה	girl, damsel (3x)			
יַלְדוּת	childhood, youth (3x)			
נַעַר	boy, youth (240x)	"A girl ceases to be a בתולה when she becomes a wife; she ceases to be an		
נְעֲרָה־1	girl (76x)	עַלְמָה when she becomes a mother." (NIDOTTE, Vol. 1, p. 769)		
נְעוּרִים	youth (46x)	"A woman ceases to be an עַלְמָה when she becomes a mother—not when she becomes a wife or a sexual partner." (NIDOTTE, Vol. 3, p. 415)		
טף־1	children (41x)	"Behold, the עַלְמָה shall conceive and bear a son" (Isa 7:14)		

וַיֶּחֲזַק־בָּוֹ חְתְנוֹ אֲבִי הְנַּעֲרָה וַיִּשֶׁב אִתִּוֹ שְׁלְשֶׁת יָמֵים וַיִּאִּרְלוּ וַיִּלְינוּ שֲׁם: וַיָּלִינוּ שֲׁם:

[NAC]

As for the Levite's father-in-law, he too rejoices at the arrival of his son-in-law. Why he was so happy we may only speculate. Was he tired of having his daughter back and anxious to recover his "empty nest" status? Or was he simply overjoyed at the reconciliation between his daughter and her husband. In any case, by the end of v. 4 the reconciliation seems complete. The tension expressed in vv. 1–2 has been resolved, and the story seems to have arrived at a happy conclusion. All that remains is for the Levite and his concubine to return home.

[Anchor]

This unit with its concentration upon the father-in-law likewise emphasizes his orthodox behavior. The father will be enormously relieved to see the young woman off with her husband once again. But his lavish hospitality in the meantime will create a new crisis. At the same time emphasis upon his position as father of the young woman prepares for a sharp contrast with the way another one will rise to the occasion amidst lavish hospitality, in vs. 24. In all of the dealings between the Levite and his father-in-law the question of original grounds for the young woman's anger and her flight home, indeed all interest in the young woman herself, gets lost in the shuffle.

וְיָהִי בַּיִּוֹם הְרְבִיּעִׂי וַיִּשְׁבְּימוּ בַבְּקֶר וַיִּאְמֶר אֲבִי הְנַּעֲרָה אֶל־חֲתְנוֹ סְעָד לִבְּךָ בַּתַלָּה אֶל־חֲתְנוֹ סִעָד לִבְּךָ בַּת-לֶחֶם וְאַתַר תֵּלְכוּ:

וַיִּשְׁבוּ וַיּאִכְלְּוּ שְׁנִיהֶם יַחְדֶּוּ וַיִּשְׁתְּוּ וַיִּּאִמֶר אֲבֶי הְנַּעֲרָה אֶל־הָאִישׁ הְוֹאֶל־נָא וְלָין וְיִטְב לִבֶּדְ: הְוֹאֶל־נָא וְלָין וְיִטְב לִבֶּדְ:

וַיִּקֶם הָאֵישׁ לָלֶכֶת וַיִּפְצַר־בּוֹ חֹתְנוֹ וַיָּשָׁב

וַיָּלֶן שָׁם:

וַיַּשְׁבֵּׁם בַּבּׁקֶר בַּיִּוֹם הַחֲמִישִׁי ּלְלֶכֶת וַיְּאֹמֵר | אַבְי הַנַּעַרָה ּסְעָד־נָאֹ לְבָבְדְּ וְהָתְמַהְמְהְוּ עַד־נְטָוֹת הַיֶּוֹם וַיֹּאכִלְוּ שִׁנֵיהֵם: וַיָּקָם הָאִישׁ לְלֶּבֶת הְוּא וּפִילַגִּשְׁוֹ וְנַעֲרָוֹ וַיִּאמֶר לִוֹ חֹתְנְוֹ אֲבֶי הַנַּעֲבֶּה הְנֵה נָא בָּבָּה הַיּוֹם לַעֲרֹב לְינוּ־נָא הְנֵּה חֲנָוֹת הַיּוֹם לֵין פֿה וְיִיטֵב לְבָבֶּׁךְ וְהִשְּׁכַּמְתֶּם מְחָר לְדַרְכְּבֶׁם וְהָלַרְתְּ לְאֹהְלֶּךְ: וְלְאִ־אָבָה הָאִישׁ לְלוּוּן וַיּלֵה וַיִּלֵה וַיָּבאֹ עַד־נְכַח יְבֹּוּס הָיא יְרוּשְׁלֻחָ וְעִמֹּוֹ צֶּמֶד חֲמוֹרִים חֲבוּשִּׁים וּפִילַגִּשְׁוֹ עִמְּוֹ:

הַם עם־יְבֹּוּס וְהַיִּוֹם רַד מְאֵד וַיּׂאמֶר הַנַּעַר אָל־אֲדֹנִיו לְכָה־נָגָא וְנָסֶוּרָה אֶל־עִיר־הַיְבוּסִי הַזָּאֹת וְנָלִין בְּה:

וַיָּאמֶר אֵלְיוֹ אֲדֹנְיוּ לָא נְסוּר אֶל־עִיר נְכְרִי אֲשֶׁר לְא־מִבְּגִי יִשְׂרָאֵל הֵנְּה וְעָבַרְנוּ עַד־גִּבְעֵה:

> וַיִּאמֶר לְנַעֲרוֹ לְדָּ וְנִקְרָבֶה בְּאַחַד הַמְּלִמְוֹת וְלַנוּ בַגִּבְעָה אָוֹ בָרָמֶה:

הֵם עם־יְבֹּוּס וְהַיִּוֹם רַד מְאֵד וַיּׂאמֶר הַנַּעַר אָל־אֲדֹנְיו לְכָה־נָּא וְנָסָוּרָה אֶל־עִיר־הַיִבוּסִי הַזְּאת וְנָלֵין בָּה:

וַיָּאמֶר אֵלְיוֹ אֲדֹנְיוּ לָא נְסוּר אֶל־עִיר נְכְרִי אֲשֶׁר לְא־מִבְּגִי יִשְׂרָאֵל הֻנְּה וְעָבַרְנוּ עַד־גִּבְעָה:

Why the second וַיָּאמֶר אַנְעַרוֹ when it is the same speaker? ———
בּיִאמֶר אַנְעַרוֹ

לְדְּ וְנִקְרָבֶה בְּאַחַד הַמְּלֹמֻוֹת וַלֵּנוּ בַגִּבִעָה אִוֹ בַרַמֵה: הֵם עם־יְבֹּוּס וְהַיִּוֹם רַד מְאֵד וַיּׂאמֶר הַנַּעַר אָל־אֲדֹנְיוּ לְכָה־נָּא וְנָסֶוּרָה אֶל־עִיר־הַיְבוּסִי הַזְּאַת וְנָלִין בְּה:

וַיָּאמֶר אֵלְיוֹ אֲדֹנְיוּ לָא נְסוּר אֶל־עִיר נְכְרִי אֲשֶׁר לְא־מִבְּגֵי יִשְׂרָאֵל הֵנְּה וְעָבַרְנוּ עַד־גִּבְעֵה:

Why the second וַיָּאמֶר לְנַעֲלוֹ when it is the same speaker? ——> לְּדְּ וְנִקְרָבֶה בְּאַחָד הַמְּלְמְוֹת לְדְּ וְנִקְרָבֶה בְּאַחָד הַמְּלְמְוֹת וִלְנוּ בַגִּבְעָה אִוֹ בַרָמֵה:

Perhaps because some time has passed(?).

[NAC] In typical Hebrew narrative style the events of the journey are telescoped into a couple of verses. Although vv. 11–13 have the appearance of a single conversation, the comments of v. 13 were obviously made some hours after v. 12.

וַיַּעַבְרָוּ וַיֵּלֵכוּ וַתְּבָא לְהֶם הַשָּׁמֶשׁ אֵצֶל הַגִּבְעָה אֲשֶׁר לְבִנְיְמְן:

וַיָּסֵרוּ שָּׁם לָבָוֹא לָלְוּן בַּגִּבְעָה וַיָּבֹא וַיֵּשֶׁב בִּרְחוֹב הָעִיר וְאֵין אֶישׁ מְאַפֵּף־אוֹתָם הַבַּיְתָה לָלְוּן: וַיַּעַבְרָוּ וַיֵּלֵכוּ וַתְּבָא לָהֶם הַשָּׁמֶשׁ אֵצֶל הַגִּבְעָה אֲשֶׁר לְבִנְיִמְן:

וַיָּסֵרוּ שָּׁם לָבְוֹא לָלְוּן בַּגִּבְעָה וַיָּבֹא וַיֵּשֶׁב בִּרְחִוֹב הָעִיר וְאֵין אֶישׁ מְאַפֵּף־אוֹתָם הַבַּיְתָה לָלְוּן:

Here we see the *social* outrage of the residents of Gibeah of Benjamin. In verses 22ff we'll see the *moral* outrage of the residents of Gibeah of Benjamin.

[NAC]

The last clause in v. 15 would have been shocking anywhere in the ancient Near East. But it is especially shocking in Israel. The social disintegration has infected the very heart of the community. People refuse to open their doors to strangers passing through. It makes no difference that these travelers are their own countrymen.

וְהַנֵּה | אֵישׁ זְלֵן בְּא מְן־מַעֲשֻׂהוּ מִן־הַשְּׂדֶה בְּעֶּׁרֶב וְהָאִישׁ מֵהַר אֶפְרַיִם וְהוּא־גָר בַּגִּבְעָה וְאַנְשֵׁי הַמְּקוֹם בְּגִי יְמִינְי:

וַיִּשְׂא עֵינְיו וַיֵּרָא אֶת־הָאֵישׁ הָאֹרֵח בִּרְחְב הָעֵיר וַיֹּאֹמֶר הָאָישׁ הַזְּקֵן אָנָה תֵלֵד וּמֵאַיִן תִּבְוֹא: אָנָה תֵלֵד וּמֵאַיִן תִּבְוֹא: וַיִּאמֶר אֵלְיוּ עֹבְרִים אֲנַחְנוּ מִבְּית־לֶחֶם יְהוּדָה עַד־יַרְכְּתֵי הַר־אֶפְרַיִם מִשְׁם אָנֹכִי וְאֵלֵּךְ עַד־בִּית לֶחֶם יְהוּדָה וְאֶת־בִּית יְהוָה אֲנִי הֹלֵךְ וְאֵין אִישׁ מְאַמֵּף אוֹתֵי הַבְּיְתָה: וְאֵין אִישׁ מְאַמֵּף אוֹתֵי הַבְּיְתָה:

> ּ וְגַם־תֶּבֶן גַּם־מִסְפּוֹא ֹיֵשׁ לַחֲמוֹבִינוּ וְגַם לֶחֶם וְיָיִן יָשׁ־לִי וְלַאֲמְתֶׁדְּ וְלַנַּעַר עִם־עֲבְדֶידְּ אֵין מַחְסִוֹר כָּל־דָּבֶר:

אמֶר אֵלְיוּ עֹבְרִים אֲנַחְנוּ מִבְּית־לֶחֶם יְהוּדָה עַד־יַרְכְּתֵי הַר־אֶפְרַיִם מִשְׁם אָנֹכִי וְאֵלֵּדְ עַד־בִּית לֶחֶם יְהוּדָה וְאֶת־בָּית יְהוָה אֲנִי הֹלֵדְ וְאֵין אִישׁ מִאַפֵּף אוֹתִי הַבָּיִתָה:

> וְגַם־תֶּבֶן גַּם־מִסְפּוֹא ֹיֵשׁ לַחֲמוֹרֵינוּ וְגַם לֶחֶם וְיַיִן יָשׁ־לִי וְלַאֲמְתֶׁדְּ וְלַנַּעַר עִם־עֲבְדֵידְּ אֵין מַחִסְוֹר כָּל־דָּבֵר:

[NAC footnote]

The NIV's "house of the LORD" follows the MT's בית יהוה, along with Tg, Syr, and Vg, even though this makes no sense in the context. The LXX's καὶ είς τὸν οἶκόν μου, "and to my house," suits the context better. So most modern translations (NASB, RSV, NRSV, NEB, REB, GNB, JPSV). It is conceivable the Levite's itinerary would have involved a visit to the central shrine at Shiloh, but in this book this place is called the "house of God" (ביתי 18:31). Presumably the MT, which provides the base for most ancient versions, mistook consonantal ביתי ", my house," for an abbreviation of בית יהוה For a discussion see E. Tov, Textual Criticism, 256–57; O'Connell, Rhetoric of the Book of Judges, 483.

יָאמֶר אֵלְיוּ עֹבְרִים אֲנַחְנוּ מִבֵּית־לֶחֶם יְהוּדָה עַד־יַרְכְּתֵי הַר־אָפְרַיִם מִשְׁם אָנֹכִי וְאֵלֵּדְ עַד־בִּית לֶחֶם יְהוּדָה וִאֵת־בִּית יִהוָה אֲנִי הֹלֵּדְ

ּ וְאֵין אִׁישׁ מְאַסֵּף אוֹתִי הַבְּיִתְה:

וְגַם־תֶּבֶן גַּם־מִסְפּוֹא יֵשׁ לַחֲמוֹבִינוּ וְגַם לֶחֶם וְיַיִן יֶשׁ־לִי וְלַאֲמְתֶׁדְּ וְלַנַּעַר עִם־עֲבְדֶידְּ אֵין מַחְסִוֹר כָּל־דָּבֶר:

[NAC]

After complaining in v. 18b that no one in Gibeah will offer lodging for the night, the Levite expands on the seriousness of Gibeah's social dysfunction. He and his party are asking only for a bed. Since they have brought food and wine for themselves and fodder for their donkeys, they are not even expecting an evening meal. ... With his comment the Levite verbalizes the social malignancy in Israel. The mores of the nation have been infected at the most fundamental level—the people of one tribe sense no obligation to the members of another. There is no sense of community.

וַיּאמֶר הָאָישׁ הַזְּקֵן שָׁלְוֹם לָּדְ רָק בָּל־מַחְסוֹרְדְּ עָלָי רַק בָּרְחָוֹב אַל־תָּלַן: רָק בָּרְחָוֹב אַל־תָּלַן:

> וַיְבִיאֵהוּ לְבִיתׁוֹ וַיָּבְוּלֹ לַחֲמוֹרֵים וְיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶׁם וַיִּּאִכְלִוּ וַיִּשָׁתְּוּ:

הַמְּה מִיטִיבִים אֶת־לִבְּם וְהִנֵּה אַנְשֵׁי הָעִיר אַנְשֵׁי בְנִי־בְלִיַעַל נְסַׂבּוּ אֶת־הַבַּיִת מְתְדַּפְּקִים עַל־הַדְּלֶת וַיֹּאמְרוּ אֶל־הָאִישׁ בַּעַל הַבַּיִת הַזְּקֵן לֵאמֹר הוֹצֵא אֶת־הָאֵישׁ אֲשֶׁר־בָּא אֶל־בִּיתְךְּ וְנִדְעֻנּוּ:

וַיֵּצְא אֲלִיהֶּם הָאִישׁ בַּעַל הַבַּׁיִת וַיְּאמֶר אֲלֵהֶם אַל־אַחִי אַל־תְּרֵעוּ נְא אַחֲרִי אֲשֶׁר־בָּא הָאִישׁ הַזֶּה אַל־בֵּיתִי אַל־בִּיתִי אַל־תַּעְשִׁוּ אֶת־הַנְּבְלָּה הַזְּאת:

הנה בתי הבתילה יפילישהי אוּצִיאָה־נְּא אוֹתָם וְעַנִּי אוֹתָם וַעֲשִׂי לְהֶם הַטִּוֹב בְּעֵינֵיכֶם וְלָאָישׁ הַזָּה לְא תַעֲשׁׂי דְבַר הַנְּבָלָה הַוּאת: טֶרֶם יִשְׁבְּבוּ וְאַנְשֵׂי הָעִיר אַנְשֵׁי סְדֹם נְסְבּוּ עַל־הַבִּית מִנַּעַר וְעַד־זְקֵן בָּל־הָעֶם מִקּצֶה: זִיּקְרְאָוּ אֶל־לוֹט וַיִּאׁמְרוּ לוֹ זִיּצְיְא אֲלָהֶם אֲלֵינוּ וֹיִצְא אֲלַהֶם לְּוֹט הַבֶּּתְחָה וְהַדֶּלֶת סְגַּר אַחֲרְיוּ: זִיּאׁמֵר אַל־נָא אַחִי הְּרֵעוּ:

הַנֵּה־נָּא לִי שְׁתַּי בְנוֹת אֲשֶׁר לְאֹ־יִדְעוּ אִׁישׁ אוֹצִיאָה־נָּא אֶתְהֶן אֲלֵיכֶּם וַעְשִׁוּ לְהֶן כַּטִּוֹב בְּעֵינִיכֶם רַק לְאֲנְשִׁים הָאֵל אַל־תַּעֲשִׁוּ דְבָּר אַל־תַּעֲשִׁוּ דְבָּר הַפְּה מֵיטִיבִים אֶת־לִבְּם וְהִנֵּה אֲנְשֵׁי הָעִיר אַנְשֵי בְנֵי־בְלִיַּעֵל נְסַׂבוּ אֶת־הַבִּית מְתְדַּפְּקִים עַל־הַדְּלֶת וַיּאִמְרוּ אֶל־הְאִישׁ בַּעַל הַבַּיִת הַזְּקֵן לֵאמֹר הוֹצֵא אֶת־הָאֵישׁ אֲשֶׁר־בָּא אֶל־בֵּיתְךְּ

> ּוְנַדְעֻנּוּ: וַיִּצֵא אֲלֵיהֶם הָאִישׁ בַּעַל הַבַּיִת <u>וַיְּאַמֶּר אֲלֵהֶׁם</u> אַל־אַחָי אַל־תְּרֵעוּ נֵא אַחַבִי אַשַׁר־בַּא הָאֵישׁ הַזָּה אַל־בֵּיתִׁי אָל־תַּעֲשָׂוּ אֶת־הַנְּבָלָה הַוֹּאת: הָנֵה בִּתִּי הַבְּתוּלְה וּפִילַגְשֵׁהוּ אוֹצִיאָה־נָּא אוֹתָם וְעַנִּוּ אוֹתְם וַעֲשִׂוּ לְהֶׁם הַשָּׁוֹב בְּעֵינֵיכֶּם וְלָאֵישׁ הַזֵּה לָא תַעֲשׁוּ דְּבָר הַנְּבְלָה הַוֹּאת:

Genesis 19:4-8 Judges 19:22-24

זָקֵן כָּל־הָעָם מִקּצֵה: טים אַשֶׁר־בַּאוּ אֵלֵידְ הַלִּילָה לָהֶם לִוֹט הַפֵּתְתַה וִהַדֵּלֶת סַגַר אַחַרֵיו: הַמְּה מִיטִיבִים אֶת־לִבְּם וְהִנֵּה אַנְשֵׁי הָעִיר אַנְשֵׁי בְנְי־בְּלְיַּעֵל נְסַׂבּוּ אֶת־הַבִּית מְתְדַּפְּקִים עֵל־הַדְּלֶת וַיֹּאמְרוּ אֶל־הָאִישׁ בַּעַל הַבָּיִת הַזְּקֵן לֵאמֹר הוֹצֵא אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר־בָּא אֶל־בִּיתְדְּ וְנֵדְעֶנוּ: וְנֵדְעֶנוּ:

וְבֵּי שֶׁבֵּי. וַיִּצֵא אֲלֵיהֶם הָאִישׁ בַּעַל הַבִּית וַיִּאמֶר אֲלֵהֶם אַל־אַחָי אַל־תָּרֵעוּ נָא אַחֲרֵי אֲשֶׁר־בָּא הָאֵישׁ הַזֶּהֹ אַל־בֵּיתִׁי אַל־תַּעֲשׁוּ אֶת־הַנְּבְלָּה הַזְּאת:

[NAC]

The narrator follows Gen 19:5, 8 in deliberately using an ambiguous term yāda^c, "to know." Under normal circumstances, where the proper standards of hospitality would be operative, the expression could reflect a positive desire to get to know a new person in town, to establish social relations with the person. But here as elsewhere the verb serves euphemistically for "to engage in sex." (Cf. Gen 4:1; 19:5, 8; Num 31:17; 1 Kgs 1:4.) Although they later concede to receive a woman, the fact that they ask for the man betrays their homosexual orientation. Accordingly, their demand represents a violation of three fundamental social/moral laws: the law of hospitality, the proscription on intercourse outside of marriage, and proscription on heterosexual intercourse.

[NAC]

There are actually two dimensions to the crime intended by the men of Gibeah.

- First, their action is nĕbālâ because it violates sexual norms. These men have come to commit a perverse homosexual act.²⁴³
- Second, their action is nĕbālâ because it violates customary norms of hospitality.²⁴⁴

²⁴³ The disposition of the Torah toward male homosexual acts is explicitly declared in Lev 18:22; 20:13. In the sight of God this is a capital crime to be punished by execution.

²⁴⁴ Cf. the application of the word to the violation of the customs of holy war (Josh 7:15) and to paying tribute (1 Sam 25:25).

[NAC]

As intimated earlier, the narrator places great emphasis on the timing of events in this chapter. The stage for this tragic sequence of incidents was set in v. 10, when the Levite had finally extricated himself from his father-in-law. But he had no idea how dark the coming night would be. The narrator keeps the reader's attention on the timing of episodes with repeated chronological references that beat ominously throughout the narrative. (1) When "the day had withered/collapses to setting" and at "the decline of the day," the Levite decides to leave (v. 9). (2) "When the day had gone down," he was faced with the reality that he would not make it home, hence the need to find a place to spend the night (v. 11). (3) Refusing to seek the hospitality of the Jebusites, "as the sun was setting" the Levite and his companions arrive at the outskirts of Gibeah, which should provide a safe haven (v. 14). (4) "At evening" the old man who would be his host arrives and invites them to his house (v. 16). (5) The plot reaches its nadir when the wicked men of the city rape and torture the Levite's concubine "all night" (v. 25). (6) The addition of "until the morning" in v. 25b invites the reader to await a new day, but this is a ruse. The horrors have not yet ceased. (7) "At dawn" (haššāḥar) the mob discards her (v. 25c). (8) "At the turn of the morning" the pitiful victim collapses on the doorstep of the host's house (v. 26a). (9) There she remains "until the light" (v. 26b).

With these chronological notes the narrator has given his verdict on the spiritual and moral state of Israel. The light of the knowledge of Yahweh and "doing what is right in his [Yahweh's] eyes" have been eclipsed by the depravity of the human soul expressed in "doing what is good in one's own eyes."

וְלְאֹ־אָבְוּ הָאֲנְשִׁים לִשְׁמְעֵ לוֹ וַיִּחֲזֶק הָאִישׁ בְּפִילַגְשׁוֹ וַיֹּצְא אֲלִיהֶם הַחְוּץ וַיִּדְעִוּ אוֹתָה וַיִּתְעַלְּלוּ־בָה כָּל־הַלַּיְלָה עַד־הַבּּקֶר וַיִּשִׁלְּחוּהָ בעלות כַּעֲלְוֹת הַשְּׁחַר: וִיִּשַׁלְּחוּהָ בעלות כַּעֲלְוֹת הַשְּׁחַר:

וַתְּבָא הָאִשָּׁה לִפְנְוֹת הַבְּקָר וַתִּפֿל פֶּתַח בִּית־הָאֶישׁ אֲשֶׁר־אֲדוֹנֵיהָ שָׁם עַד־הָאוֹר:

וַיָּקם אֲדֹנֶיהָ בַּבּׂקֶר וַיִּפְתַּחֹ דִּלְתִוֹת הַבַּׁיִת וַיֵּצֵא לָלֶכֶת לְדַרְכֵּו וְיֵצֵא לָלֶכֶת לְדַרְכֵּו וְהִנָּה הָאִשָּׁה פִילִגְשׁוֹ נֹפֶּלֶת פֶּתַח הַבַּׁיִת וְיָדֶיהָ עַל-הַפְּף:

וַיְּאמֶר אֵלֶיהָ קוּמִי וְנֵלֵכְה וְאֵין עֹנֶה וַיִּקְחֶהְ עַל־הַחֲמֹוֹר וַיְּקָם הָאִיש וַיֵּלֶךְ לִמְלִמְוֹ:

וַיִּבְאׁ אֶל־בֵּיתׁוֹ וַיִּקָּח אֶת־הְמַּאֲכֶּלֶת וַיִּחֲזֵק בְּפִילַגְשׁוֹ וַיְנַתְּחֶהָ לַעֲצְבֶּיה לִשְׁגִים עֲשָׂר נְתְחֵים וַיְשַׁלְּחֶהְ בִּכָּל גְּבְוּל יִשְׂרָאֵל: וְהָיְה כָל־הָרֹאֶה וְאָמַרׂ לְא־נִהְיְתָה וְלְאֹ־נִרְאֲתָהׁ כָּזֹאת לְמִיּוֹם עֲלָוֹת בְּגִי־יִשְׂרָאֵל מֵאָנֶרץ מִאְלַיִם עַד הַיִּוֹם הַזֶּה שִׂימוּ־לָבֶם עָלֶיהְ עֵצוּ וְדַבֵּרוּ: וְהָיְה כָל־הָרֹאֶה וְאָמֵר לְא־נִהְיְתָה וְלְא־נִרְאֲתָה כָּזֹאת לְמִיּוֹם עֲלָוֹת בְּגֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאָנֶרץ מִאְלַיִם עַד הַיִּוֹם הַזֶּה שִׂימוּ־לָבֶם עָלֶיהְ עֵצוּ וְדַבֵּרוּ:

[NET Bible]

⁶⁶ **tc** Codex Alexandrinus (A) of the (original) LXX has the following additional words: "And he instructed the men whom he sent out, 'Thus you will say to every male Israelite: "There has never been anything like this from the day the Israelites left Egypt till the present day.""

The evidence of his skill is there to be seen in the compounded dramatic ironies. It is the hospitable and courteous urgings of the Levite's father—in-law [Judg, p. 278] which cause the delay in departure that prevents the party from reaching the safety of Ephraim by nightfall. The servant's advice to stop for the night in Jebus (a city outside the Israelite alliance) would if followed have averted the calamity. The disgraceful lack of hospitality by the Benjaminites is repaired through the offer of possibly the one man in town the sanctity of whose hearth and board is not protected by fear of reprisal through blood-kinship and political ties within the city. (S. D. Currie, "Biblical Studies for a Seminar on Sexuality and the Human Community," *Austin Seminary Bulletin* 87 [1971], 14.)

Robert G. Boling, *JUDGES* (The Anchor Yale Bible; New Haven: Yale University Press, 1974), 277-278.